

אוגוסט, 2026

התמוטטות

מחזה מאת מוטי לרנר

©

דרמטורגיה: גד קינר קיסינגר

יועץ מוסיקאלי: איתן שמייסר

רח' יוניצ'מן 21/403 תל אביב 6936027
טל. 054-4583356
motti_lerner@hotmail.com

הדמויות:

1. דניאל -	פסנתרן, מנצח ומלחין (54)
2. רות -	אשתו, פסנתרנית (50)
3. ליאון -	מנצח, אסיסטנט של דניאל (45)
4. תומר -	בנם של דניאל ורות, סטודנט באקדמיה למוסיקה, פסנתרן (24)
5. נטע -	בתם של דניאל ורות, זמרת אופרה (26)

התפאורה

המחזה מתרחש בחדר האורחים בדירת הגג של דניאל ורות במרכז תל אביב. זהו חדר רחב ידיים. בצידו האחד חלון, בצידו השני פסנתר כנף. בצידו השלישי המטבח. במרכז שולחן, ספה וכמה כורסאות. בשמאל במה דלת הכניסה לבית. בימין הבמה יציאה לפרוזדור בו חדר השינה של דניאל ורות, חדר העבודה שלהם, וחדרי השינה של הילדים. התיאור הזה איננו מחייב כמובן תפאורה ריאליסטית.

הזמן

עלילת המחזה נפתחת בבוקר יום שישי, ומסתיימת למחרת, בשבת בצהריים. במהלך המחזה מנגן תומר קטעים מן הסונטה לפסנתר "à Thérèse" של בטהובן, בביצוע קליל ואירוני ההולם את אופיו.

הערה

המונולוגים של דניאל בחזרות התזמורת הפילהרמונית של ניו יורק, הנשמעים בתחילת כל תמונה, מוקלטים מראש כדי לאפשר מעבר מתמונה לתמונה.

תמונה 1

חשכה על הבמה. מתוך החשכה נשמעת חזרה של תזמורת שבה דניאל מנצח על הקונצ'רטו לפסנתר ולתזמורת שכתב.

דניאל: יפה מאד... כן. בנדיבות. ברוחב לב. בהתמסרות... legato ...legato ביושר... הנה, עכשיו הלב פועם... אני שומע... הלב אכן פועם... לתקוף. לא ללטף... בלי סנטימנטליות. בלי צביעות. בלי שקרים. בלי פתוס... ועכשיו diminuendo אל ה-adagio... כן... רק רגע. אלה לא צלילים מקריים. יש כאן מלודיה... (נגינת התזמורת משתבשת) מה קורה לכם, כינורות? Sotto Voce! Voce!¹ (גם נגינת הסולנית משתבשת) יותר לאט, הן. יותר לאט. אבל בכאב... כן. בכאב. בפראות. הפסנתר מכותיב את הקצב...

¹להחליש את עצמת הקול

נגני כמו שכתוב בתווים... בלי רחמים עצמיים, הלן. בתשוקה. בתאוות חיים... התעורר, קלרינט. באהבה. לא בכעס... Presto. Presto. ועכשיו אל ה-Crescendo. מה זאת הקקופוניה הזאת? מה פתאום תוף? מה פתאום חצוצרות? חדלו! אמרתי חדלו!

יום שישי. עשר בבוקר. נשמעת נגינה של הסונטה לפסנתר "à Thérèse" של בטהובן. אור עולה בחדר האורחים. תומר יושב ליד הפסנתר ומנגן. הוא איננו מבחין בדניאל שישן על הספה. כעבור רגע דניאל מתעורר. מכחכת בגרונו.

תומר:	אבא!!?
דניאל:	בוקר טוב, תומר.
תומר:	מה אתה עושה כאן?!
דניאל:	מנמנם. (מתחבקים)
תומר:	מתי חזרת?
דניאל:	לפני שעה.
תומר:	למה לא הודעת? הייתי מחכה לך בשדה התעופה.
דניאל:	איפה אימא?
תומר:	בתזמורת.
דניאל:	ביום שישי?!
תומר:	הקונצרט שלה בשבוע הבא.
דניאל:	אני רואה שגם אתה מתכוון.
תומר:	כן. שלי מחר בערב.
דניאל:	טוב שבחרת את à Thérèse ² . סונטה נהדרת. בטהובן אהב אותה יותר מכל הסונטות שלו. אתה רוצה שאני אשמע אותך?
תומר:	אתה לא מוכרח. אבל אם אתה בארץ, אני מקווה שתבוא מחר.
דניאל:	ודאי שאני אבוא.
תומר:	זה בשמונה. אני מקווה שגם אימא תבוא.
דניאל:	למה שהיא לא תבוא?
תומר:	הם עדיין בחזרות.
דניאל:	מחר שבת!
תומר:	אתמול ושלשום היא עבדה עם ליאון והתזמורת. בלילות היא עובדת איתו על הסולו שלה.
דניאל:	הם יצאו מדעתם? התזמורת ניגנה את המוצרט הזה עשרות פעמים. היא לא צריכה יותר משתיים-שלוש חזרות ³ .

דניאל משתתק. תומר מתיישב מולו.

תומר:	אימא יודעת שאתה כאן?
דניאל:	השארתי לה הודעה בנייד.
תומר:	קרה משהו?
דניאל:	שום דבר. באתי לסוף שבוע. בראשון אני טס חזרה.

² à Thérèse - סונטה מס' 24 לפסנתר של בטהובן

³ בהמשך נגלה שדניאל מתייחס לקונצ'רטו מספר 20 לפסנתר ותזמורת של מוצרט, שהוא פופולארי מאד ומוכר היטב לתזמורת.

תומר:	איך ניו יורק? איך התזמורת?
דניאל:	בסדר.
תומר:	שמעתי כמה הקלטות של הלן, הסולנית שלך. הקונצ'רטו הראשון של צ'ייקובסקי. השני של רחמיניוב. החמישי של בטהובן. היא הפסנתרנית הכי טובה באמריקה היום.
דניאל:	היא באמת פסנתרנית גדולה.
תומר:	ואיך העבודה איתה?
דניאל:	מאתגרת מאד. (לעצמו) יכול להיות שבסוף האנדנטה צריך להכניס צ'לו במקום הכינור.
תומר:	מה?
דניאל:	שום דבר. פתאום חשבתי על משהו.
תומר:	אגב, אתה זוכר שאני רוצה להקליט דיסק עם הסוויטות הצרפתיות של באך?
דניאל:	ודאי.
תומר:	האולפן רוצה את המקדמה.
דניאל:	בסדר גמור. אני אתן לך צ'ק. תן לי קצת להתאושש מהטיסה.
תומר:	בטח. תודה. אתה רוצה קפה?
דניאל:	כבר שתיתי.
תומר:	אתה עייף? אתה רוצה לישון?
דניאל:	אני מחכה לאימא.
תומר:	היא בתזמורת.
דניאל:	היא לא בתזמורת!

תומר מופתע מתקיפותו של דניאל. נפתחת הדלת. נכנסים נטע ודורי.

נטע:	אבא'לה.
דניאל:	נטע.

הם מתחבקים ומתנשקים. דורי ותומר חשים לא נוח מן הקרבה הגלויה בין נטע ואביה.

דניאל:	עזבת את האופרה באמצע החזרה?! אמרתי לך שאני מחכה בסבלנות. (לדורי) שלום, דורי. (לנטע) לא כדאי שיעשו לך שם הנחות בגללי.
נטע:	מה שלומך? נורא דאגתי.
דניאל:	(לדורי) אתה מוכרח להרגיע אותה קצת.
נטע:	כל הדרך פחדתי שקרה לך משהו.
דניאל:	לא קרה שום דבר, נטע. התגעגעתי.
נטע:	למה לא טלפנת? למה לא שלחת הודעה?
דניאל:	(לדורי) אולי תיתן לה ואליום?
דורי:	שלום, דניאל. (לוחץ את ידו)
נטע:	אכלת ארוחת בוקר? (לתומר) יש משהו במקרר?
תומר:	לא.
נטע:	(לדניאל) לאימא אין זמן לקניות. שלשום היא הזמינה פיצה.
דניאל:	אימא הזמינה פיצה?!
נטע:	בזמן האחרון היא איבדה את הבושה.

דניאל: אני לא מבין למה היא לא עונה. השארתי לה שלוש הודעות.
נטע: היא בתזמורת.
דניאל: התזמורת סגורה.
נטע: דיברתי איתה בבוקר. היא הייתה במשרד שלך.
דניאל: במשרד שלי?
נטע: כן. היא עובדת עם ליאון על הפסנתר שלך.
דניאל: על הפסנתר שלי?!!
נטע: למה לא?!!
דניאל: כי הוא שלי!
נטע: **(נדהמת מתגובתו)** מה קרה, אבא?
תומר: הוא לא אוהב שנוגעים בפסנתר שלו.
נטע: **(לדניאל)** אתה בטוח שהכל בסדר? רציתי לדבר איתך אתמול. התקשרתי אליך כל שעה. התקשרתי גם למלון. אף אחד לא ידע איפה אתה.
דניאל: אני כאן. הכל בסדר גמור.
תומר: הוא רק עייף, נטע.
דורי: בואי ניתן לו לנוח קצת. אני צריך לחזור לבית החולים. **(לדניאל)** יש לי ארבעה ניתוחים הבוקר...
נטע: אתה יכול לחזור.
דורי: את לא חוזרת לאופרה?
דניאל: את רוצה שהם יעשו חזרות על כרמן בלי כרמן?
נטע: הם יחכו קצת. אני רוצה לדבר איתך.
דניאל: את לא צריכה לדאוג לי. אני בסדר גמור.
דורי: הוא רוצה לנוח קצת, נטע.
נטע: אז הוא רוצה. זה לא עניינך. למה בכלל באת איתי?
דורי: באתי איתך כי חשבת שהוא חולה.
נטע: **(בכעס)** אבל הוא לא חולה.
תומר: מה קרה לך הבוקר? הורידו לך אֶרֶץ באופרה?
דורי: לא קרה לה שום דבר. **(לנטע)** אני מזמין לי מונית.
דניאל: כדאי שתלכי איתו.
נטע: למה?
דורי: **(בכעס)** כי הוא רוצה לנוח.
נטע: **(לדניאל)** חשבתי שיהיה לך קצת זמן בשבילי. רציתי לדבר איתך על ברלין.
אנחנו נוסעים עוד חודשיים. בינתיים קורים כל מיני דברים. אני נורא מבולבלת. אני לא יודעת מה לעשות.
דניאל: נדבר מחר.
נטע: בבקשה, אבא. אני צריכה להחליט מהר.
דניאל: תני לי להתאושש קצת. לא הצלחתי לישון בטיסה. **(מנסה לחבק אותה)** את יודעת כמה התגעגעתי. אני רוצה לשמוע אותך יותר ממה שאת רוצה לספר.
נטע: תודה רבה.

היא נעלבה והיא פונה ללכת. דורי פונה אחריה. הדלת נפתחת. נכנסים רות וליאון.

נטע: אימא'לה! **(מחבקת אותה)** אבא בלתי נסבל. עזבתי את החזרות כדי לראות

מה שלומי, והוא לא מוכן לדבר איתי. אף אדם בעולם לא מצליח להעליב אותי כמוהו.

דניאל: בסדר. סליחה. בואי נדבר. **(אבל נטע פונה לצאת)**

רות: חכי רגע.

דורי: להתראות.

תומר: הרסיטל שלי מתחיל מחר בשמונה. עשו לי טובה, ואל תאחרו.

דורי: אל תדאג.

דורי אוחז בזרועה של נטע ושניהם יוצאים. דניאל פונה אל רות ומחבק אותה.

רות: למה לא הודעת שאתה מגיע?

דניאל: לא הספקתי. אתמול התבטלה חזרה. ראיתי שיש לי סוף שבוע ריק, אז תפסתי מונית מלינקולן סנטר. עליתי למטוס ברגע האחרון. **(לליאון)** שלום, ליאון. **(לוחץ את ידו)**

רות: היי, תומר. **(לדניאל)** התבטלה חזרה?

דניאל: הלן חלתה.

רות: יכולת לעבוד עם התזמורת.

דניאל: התגעגעתי הביתה.

ליאון: טוב שבאת. רצינו להתייעץ איתך. רות מנגנת נפלא. היא רגישה מאד ועדינה מאד, אבל דווקא בגלל זה קשה לי להכניס את התזמורת במעברים. הכינורות נכנסים בלי להתחשב בה. כלי הנשיפה חזקים מדי. אני לא מצליח להשתלט עליהם. בפרק הראשון למשל, בסוף הקדנצה⁴...

דניאל: אני אייעץ לכם בשמחה. אני מוכרח קודם קפה.

תומר: אני אעשה לך. **(פונה למטבח)**

דניאל: **(לעצמו)** האלגרו ארוך מדי. אולי צריך להוריד את החצוצרות.

ליאון: מה?

דניאל: לא. שום דבר.

ליאון: אז כמו שאמרתי, הבעיה שלי היא בכניסות של התזמורת. אני מנסה לבנות אותן כמו בדיאלוג, אבל רות מנגנת בִּרְפוּת וברגישות, והנגנים לא מגיבים לניואנסים שלה.

דניאל: אז תכריח אותם להקשיב לה. בשביל זה אתה המנצח. **(לרות)** אני מקווה שאתם לא עושים חזרות בסוף השבוע. חשבתי שניסע לאיזה מלון ליומיים.

רות: הקונצרט שלנו ביום שלישי. אני לא בטוחה שאני מוכנה.

דניאל: עבדתם כל השבוע.

ליאון: זאת הפעם הראשונה שאני מנצח על ה-20 של מוצרט...

דניאל: אתה שמעת אותי מנצח עליו עשר פעמים.

ליאון: אני יודע, אבל אני מנסה ל...

רות: גם אני צריכה זמן, דניאל.

דניאל: את ניגנת את המוצרט הזה איתי, כשהיית בהיריון עם נטע. כבר אז היית מוכנה.

רות: ליאון מנצח אחרת.

⁴ קטע סולו קצר בו הסולן מפגין את הווירטואוזיות שלו.

דניאל: אני נורא מצטער. באתי הנה כדי לבלות איתך קצת.
 רות: **(נדהמת)** דניאל...
 דניאל: אני מבקש שתארזי עכשיו מזוודה.
 רות: תִּכְנְנֵנוּ לעבוד מחר.
 דניאל: תעבדו מוחרתיים.

רות משתתקת. מחליפה מבט עם ליאון. ליאון נד בראשו להסכמה.

ליאון: זה בסדר גמור, רות. אנחנו יכולים לדחות חזרה או שתיים. ניפגש ביום ראשון. להתראות, דניאל. תיהנו.
 דניאל: תודה.

ליאון יוצא.

רות: הכל בסדר?
 דניאל: הכל בסדר גמור.

תומר חוזר ומגיש קפה לדניאל.

תומר: אתם נוסעים לסוף שבוע?
 רות: כן.
 תומר: הרסיטל שלי מחר.
 דניאל: אל תדאג. אנחנו נגיע.
 תומר: שניכם?
 רות: כן.
 תומר: אני מסדר לכם כרטיסים ליד נטע ודורי. ואני מזכיר לכם שכולם שם מסתכלים עליכם. אתם לא מתלחשים ולא מפהקים, ולא מנמנמים. ואתם מוחאים כפיים כמו כולם. לא פחות ולא יותר.

תומר יוצא לחדרו. דניאל ורות נשארים לבדם.

רות: אתה בטוח שהכל בסדר?
 דניאל: הכל בסדר גמור.
 רות: פתאום אתה חוזר. פתאום אתה רוצה שאני אבטל חזרות.
 דניאל: אני רוצה שתבואי איתי לסוף שבוע במלון. זאת בקשה כל כך גדולה?
 רות: אני עדיין לא מוכנה לקונצרט.
 דניאל: תתכונני בראשון ושני.
 רות: אני יודעת לכמה זמן אני זקוקה.
 דניאל: אני אעזור לך כמה שעות בשבת.
 רות: זה הקונצרט של ליאון ושלי. אנחנו נתכונן בעצמנו.
 דניאל: אם הוא לא מצליח לבנות את המעברים, אז אולי הוא באמת לא מנצח.
 רות: הוא מנצח לא רע. הוא מוציא ממני דברים שלא ידעתי שיש בי.
 דניאל: הוא?

רות: בקונצ'רטו הזה יש הרבה נחמה. הרבה עידוד. ליאון מזהה אותם.
 דניאל: מי שלא ניצח עד גיל ארבעים וחמש, כבר לא יהיה מנצח.
 רות: הוא לא ניצח, כי הוא לא נדחף.
 דניאל: כי הוא לא יודע להשתלט על התזמורת.
 רות: הוא מנסה לחזק את המעמד של הפסנתר. בעיניו המנצח בכלל מיותר.
 הפסנתר הוא המנצח האמיתי.
 דניאל: **(נדהם)** זה מה שהוא אמר לך? שהמנצח מיותר?!
 רות: זה דימוי שמסביר את היחסים ביני לנגנים.
 דניאל: הוא מפקד לנצח. לכן הוא אומר שהפסנתר הוא המנצח.
 רות: הוא אסיסטנט שלך כבר עשר שנים, דניאל.
 דניאל: הוא לא מבדיל בין קלרינט לאבוב, בין ויולה לכינור. אני נותן לו הזדמנות לנצח, והוא מטרטר אותך ככה?
 רות: הוא לא מטרטר אותי.
 דניאל: ומה פתאום הוא משתמש בפסנתר שלי?
 רות: אני השתמשתי בו.
 דניאל: נכון. סליחה.
 רות: בסדר. אני אזמין לנו מלון. קח כדור. לך לישון. אחרי הצהריים ניסע. **(נוטלת את הטלפון שלה ומחייגת)**
 דניאל: אנחנו צריכים מקום שיש בו פסנתר.
 רות: **(עוצרת)** בשביל מה? בשביל לעזור לי?
 דניאל: חשבתי שאולי את תרצי לעזור לי.
 רות: לך?
 דניאל: **(בהיסוס)** הסתבכתי עם הלן.
 רות: מה זאת אומרת הסתבכתי? שכבת איתה?
 דניאל: על מה את מדברת?
 רות: כשהיא באה הנה לשמוע אותי עם הפילהרמונית, אתה...
 דניאל: גם אז לא קרה שום דבר.
 רות: אני לא רוצה לחזור לוויכוח הזה, אבל...
 דניאל: היא לא מאמינה בי, רות. היא לא מאמינה בקונצ'רטו שלי. המוסיקה המודרנית זרה לה לגמרי. היא לא מבינה את הדימויים המוסיקאליים. את הפיסוק. היא לא מזהה את הפיוט והאירוניה. בימים האחרונים היא ממש נאטמה. אתמול היא הודיעה לי שהיא לוקחת את סוף השבוע לחשוב. אני לא בטוח שהיא תחזור.
 רות: יש הרבה פסנתרנים שישמחו להחליף אותה.
 דניאל: מרוב מאמץ לפרש לה אותו, אני כבר לא מבין מה אני רוצה. כשאני מנגן את הסולו בעצמי, הוא נשמע לי זר. כאילו משהו מפלנטה אחרת כתב אותו. היא דורשת שינויים שאני לא מסוגל לבצע.
 רות: איזה שינויים?
 דניאל: היא מנסה לפתות את הקהל ברגשנות שלה. והתוצאה היא זוועה סנטימנטלית. זאת הייתה טעות לעבוד איתה. אולי היא באמת הפסנתרנית הכי טובה באמריקה, אבל היא באה מעולם מלודרמטי פשטני. היא מנגנת

כאילו היא אף פעם לא סבלה. אף פעם לא סערה.
 רות: אולי הפרפקציוניזם שלך מקשה עליה? הנגנים הכי טובים מרגישים חסרי
 אונים לידך. דיברת עם ההנהלה?
 דניאל: ההנהלה מתרפסת אליה. הם לא מבינים שהפופולאריות שלה מסרסת אותה.
 היא חושבת שהמלודיה היא הדבר הכי החשוב. הייתי צריך להתעקש שאף
 תנגני שם. הרי כתבתי אותו בשבילך. הביצוע שלך עם הפילהרמונית היה
 מדהים.
 רות: אז אתה צריך מקום עם פסנתר כדי לעבוד על התיקונים שהיא רוצה?
 דניאל: אני רוצה לנסות. את מכירה את הקונצ'רטו הזה כל כך טוב.
 רות: עבדתי איתך עליו שנתיים שלמות. השקעתי בו את נשמתי. וברגע שפנו
 אליך מניו יורק, זרקת אותי כאילו אין לי שום חלק בו.
 דניאל: לא זרקתי אותך.
 רות: זאת הייתה ההזדמנות שלי לפרוץ דרך באמריקה.
 דניאל: נלחמתי בשבילך עד הרגע האחרון.
 רות: ועכשיו אתה רוצה שאני אמשיך להשקיע בו, והיא תנגן?
 דניאל: את לא יכולה להתחשבן איתי עכשיו.
 רות: יש לי קונצרט בעוד ארבעה ימים.
 דניאל: את תעזרי לי ואני אעזור לך.
 רות: אני מקווה שאני יכולה. אתה יודע כמה הבגידה שלך הכאיבה לי. כשנסעת,
 חשבתי שאני לא אהיה כאן כשתחזור.
 דניאל: לא בגדתי.
 רות: בחרת בה.
 דניאל: התזמורת בחרה בה. לא הייתה לי ברירה.

הוא מנסה לחבק אותה, אבל היא מתחמקת.

תמונה 2

מתוך החשכה נשמעת חזרת התזמורת. דניאל מנצח על הקונצ'רטו שלו.

דניאל: עכשיו בתשוקה, חלילים. היצר משתלט. הייצר מאיים. החושניות מפחידה.
 מרתיעה. אבל גם מהפנטת... מה קורה לכם, כינורות? Sotto Voce! Sotto Voce!
 Voce! (נגינת הפסנתר משתבשת) יותר בטוח, הלן. יותר תובעני... הסולו
 שלך הוא הלב של הפרק הזה. הפסנתר מלא תשוקה. אל תפחדי ממנה. אין
 בה שום חטא... עכשיו החלילים. עכשיו הקלרינטים. ושוב את, הלן, באומץ.
 למרות שהלב שותת דם. Crescendo. Crescendo... למה עצרת, הלן?...
 סליחה!? את לא מתחברת לתשוקה!? את לא מרגישה אותה!? אל תתאפקי.
 הרשי לה להתפרץ... באלגרו הזה אין שום כוחנות... יש מלודיה. אבל היא
 מורכבת. היא מגיחה, מסתתרת, ושוב מגיחה. צריך להתאמץ כדי לעקוב
 אחריה... מה קרה, הלן?... אני כבר לא מבקש ממך שום דבר, מלבד שתנגני
 את מה שכתבתי.

אור על חדר האורחים. השעה ארבע אחה"צ. תומר נכנס, בידיו מגש פיצה. הוא מניח אותו על השולחן, ומתיישב לאכול. כעבור רגע נכנס דניאל, לבוש פיג'מה.

דניאל: זה אתה?
 תומר: נדמה לי. הערתי אותך?
 דניאל: חשבתי שזאת אימא.
 תומר: איך ישנת?
 דניאל: איפה היא?
 תומר: הלכה.
 דניאל: מתי?
 תומר: כשנרדמת.
 דניאל: לאן?
 תומר: לתזמורת.
 דניאל: התזמורת סגורה עכשיו.
 תומר: יש לה מפתח למשרד שלך.
 דניאל: **(נוטל את הטלפון שלו ומחייג)** היא לא עונה.
 תומר: היא מכבה את הטלפון כשהיא עובדת.

דניאל מכבה את הטלפון. שתיקה.

דניאל: **(לעצמו)** יכול להיות שהרונדו מהיר מדי. לכן הלן לא מרגישה את התשוקה.
 תומר: מה?
 דניאל: שום דבר.
 תומר: אתה רוצה פיצה? זאת ארוחת הצהריים שלנו.
 דניאל: תודה. לא.
 תומר: אני יכול לעשות לך קפה.
 דניאל: **(נד בשלילה)** תודה.
 תומר: היא ראתה שאתה ישן, וחשבה לעבוד קצת לפני שאתם נוסעים.
 דניאל: תיארתי לעצמי.
 תומר: אתה רוצה לחזור למיטה? **(דניאל לא עונה)** אז אולי בכל זאת תשמע אותי?
 דניאל: אני שומע.
 תומר: התכוונתי שתשמע את "à Thérèse". אחרי שנרדמת, חשבתי פתאום על פרשנות אחרת.
 דניאל: איזו פרשנות?
 תומר: זאת סונטה על אהבה. רוב הפסנתרנים מנגנים אותה בפאתוס. אני חושב שכדאי לנגן אותה באירוניה. בטהובן לא מאמין באהבה הזאת.
 דניאל: אם זה מה שאתה מרגיש, אז...
 תומר: נכון, אבל זה יוצר סתירה פנימית. **(מתיישב ליד הפסנתר)** בפתחה האקורדים ליריים ואיטיים. ורק אחר כך מתחיל אלגרו מלגלג. **(מנגן)**
 דניאל: **(כעבור רגע)** לא עכשיו, תומר. יש לי כאב ראש נורא.
 תומר: כשאני מנגן ככה את האלגרו, הוא נשמע קצת ילדותי. לא?
 דניאל: אני לא חושב, אבל אתה לא צריך את העצות שלי. אתה פסנתרן מצוין.

תומר: ותראה מה קורה כאן... (ממשיך לנגן)
דניאל: די, תומר. תן לי רגע להתעורר. (תומר מפסיק) אולי תתייעץ עם אימא? היא מנגנת את הסונטה הזאת הרבה יותר טוב ממני.
תומר: בזמן האחרון אני לא מצליח לדבר איתה.
דניאל: בסדר. אני אקח כדור ואשמע אותך. אגב, איך אתה יודע שהיא הלכה לתזמורת?
תומר: היא אמרה לי.
דניאל: ואתה חושב שהיא באמת שם?
תומר: אני לא עוקב אחריה. בדרך כלל היא יוצאת לפני שאני מתעורר, וחוזרת אחרי שאני נרדם.
דניאל: מאיפה היא חוזרת?
תומר: הם עובדים גם בלילות. ליאון הוא כנר. הוא לא מבין את הטכניקה של הפסנתרן.
דניאל: תן לי את המפתחות של המכונית.
תומר: בשביל מה?
דניאל: אני קופץ רגע לתזמורת.
תומר: אמרת שתיקח כדור ותשמע אותי.
דניאל: אני אשמע אותך אחר כך.
תומר: אין לך כמה דקות בשבילי?
דניאל: תן לי את המפתחות.
תומר: (בכעס) התוכנית שלי די קשה, אבא. אני מנגן גם אטיוודים של רחמנינוב. ואת הפרטיטה השישית של באך...
דניאל: אני אחזור ואקשיב.
תומר: אתה אף פעם לא מקשיב. כשהתחלתי באקדמיה קבענו שנשב פעם בשבוע ותשמע אותי. מתי עשינו את זה? כשאני מצליח סוף-סוף לתפוס רגע איתך בארוחת בוקר, אני מספר לך מה אני מנגן, מציע פרשנות, משתף אותך בהתלבטויות שלי, ואני מגלה שאני בכלל לא מעניין אותך....
דניאל: תן לי את המפתחות!
תומר: אתה רואה שאתה לא מקשיב?
דניאל: נדבר על זה כשאחזור!
תומר: אני לא מאמין לך. אתה בז לכל מי שלא מושלם כמוך, ואתה לא מבזבז עליו זמן. גם לא עלי.

תומר משליך את המפתחות על השולחן. דניאל נוטל אותם, וממהר אל דלת היציאה.

תומר: ככה אתה נוסע לתזמורת? בפיג'מה?!

דניאל חוזר, ויוצא אל חדר השינה. תומר אוכל בחיפזון עוד פרוסת פיצה, ופונה לצאת מן הבית. נכנסים רות וליאון.

רות: היי תומר. אבא התעורר?
תומר: הוא בלתי נסבל. אני לא מבין איך את חיה איתו.
רות: חכה רגע. מה קרה? לאן אתה הולך?

תומר: לא יודע.

תומר יוצא. דניאל נכנס לבוש בבגדיו, נעליו בידיו. הוא מסתכל ברות וליאון בחשדנות.

רות: אני רואה שכבר התעוררתי.
ליאון: הייתה לנו חזרה טובה. אני חושב שהצלחנו לפתור כמה מעברים.
רות: הזמנתי לנו מלון על החוף. יהיה לנו גם פסנתר.
דניאל: אז אנחנו נוסעים?
רות: כבר ארזתי.

רות יוצאת. דניאל נוטל פרוסת פיצה שנשארה על השולחן.

ליאון: גם אתה אוכל פיצה? לא עשו לך קפה? אני כבר בן בית פה. אני יכול לעשות. **(דניאל נד בשלילה)** אגב, אני שמח מאד שאתה מוכן לעזור לנו בחזרות, אבל אין צורך. הקשיים שלנו נובעים מעומק החיפוש. למזלי, רות היא פסנתרנית נהדרת. פתוחה. קשובה. הנגינה שלה כל כך חושנית. פתאום התגלו לי עולמות חדשים אצל מוצרט.
דניאל: בטח.
ליאון: היא סיפרה לי על הקשיים שלך בניו יורק. אני אשמח לתרום לתיקונים. אני מכיר את הקונצ'רטו שלך די טוב.
דניאל: תודה רבה.
ליאון: רות תעזור לך. היא אישה כל כך נבונה. כל כך נדיבה...
דניאל: **(סבלנותו פקעה)** אני יודע היטב איזו מין אישה היא.

ליאון משתתק, נבוך מתגובתו של דניאל. נכנסת רות. המזוודה בידיה.

רות: נצא?
ליאון: שתהיה לכם חופשה נהדרת. ניפגש בראשון בבוקר.

ליאון ורות מתחבקים. דניאל מבליג ושותק.

ליאון: להתראות, דניאל. בהצלחה.
דניאל: תודה.

ליאון יוצא. דניאל נועל את נעליו.

רות: אתה יכול להיות קצת יותר נחמד אליו. הוא כל כך חסר ביטחון. הוא מפחד לבטא את הרעיונות הכי מבריקים שלו. ויש לו כאלה. הוא אדם הרבה יותר עמוק ממה שאתה חושב.
דניאל: אני מצטער. לא הצלחתי לישון. פתאום אני לא בטוח בתיקונים שהלן דורשת. אני לא יכול לרמות את עצמי. אני אדם מודרני וגם המוסיקה שלי מודרנית. היא פסנתרנית קלאסית, והיא לא מתחברת אליה. יכול להיות שאצטרך לבטל את הקונצרט הזה. כנראה שרוב הנגנים בעולם עדיין לא

מוכנים למוסיקה כזאת.
 רות: אל תדבר שטויות. אתה מלחין נהדר. כל תזמורת טובה מנגנת אותך.
 דניאל: אני חושב על זה כבר כמה ימים. לא רק הלן מטרידה אותי. אני מרגיש
 פתאום מין אוזלת יד נוראה. לא אוזלת יד. אוזלת לב.
 רות: בוא נצא. כשנתחיל לעבוד, תשכח שהרגשת את זה.
 דניאל: אין לך מושג כמה היית חסרה לי שם. את לא רק פסנתרנית יותר טובה
 מהלן. את אדם, במקום שכבר אין הרבה כאלה.
 רות: יש שם נגנים מצוינים, דניאל. יכול להיות שאתה לא מקשיב להם מספיק?
 דניאל: כאדם אני מוכן להקשיב לכל אחד. כמוסיקאי אני מקשיב רק למי שיש משהו
 נכון להגיד.

הוא נוטל את המזוודה. נפתחת הדלת ונכנסת נטע, מזוודה בידה.

נטע: שלום אימא. שלום אבא.
 רות: אנחנו בדיוק נוסעים.
 נטע: אין בעיה. סעו.
 דניאל: גם את נוסעת?
 נטע: עזבתי את הבית.
 רות: שוב?
 נטע: אני לא יכולה יותר.
 דניאל: למה? דורי בחור כל כך נחמד.
 רות: רק לפני שבוע אמרת שאת לא מתגרשת.
 נטע: אני לא נוסעת איתו לברלין. פה אני עושה כרמן. שם אולי אני אשיר משהו
 במקלה.
 רות: תוך כמה חודשים הם יגלו איזו זמרת את.
 נטע: יש שם אלף כמוני.
 דניאל: תני לעצמך הזדמנות. אם לא תסתדרי, אז...
 נטע: **(לדניאל)** אני חייבת לדבר איתך על זה. גם אתמול ניסיתי. אני רוצה
 להישאר כאן כמה ימים. אני מוכרחה לחשוב.
 רות: על מה?
 דניאל: את יכולה להישאר כמה שאת רוצה.
 רות: את רוצה שאני אדבר איתו?
 נטע: לא. **(בוכה)**
 דניאל: די, נטע. אני לא מסוגל לראות אותך בוכה. את רוצה שנישאר איתך? **(היא עדיין בוכה)** מחר בערב אני אתקשר לברלין. אני מכיר כמה מנהלים של
 בתי אופרה...
 נטע: סעו כבר. סעו.
 רות: ולא מתגרשים כל כך מהר. לכי תעשי אמבטיה. אני אעשה לך ארוחת ערב.
 דניאל: היא אומרת שאנחנו יכולים לנסוע.
 רות: ניסע אחרי שהיא תירגע.
 דניאל: היא ילדה גדולה. היא יכולה לעשות לעצמה ארוחת ערב.
 רות: לא יקרה שום דבר אם נצא בעוד שעה.

נטע: הוא לא מבין שאם אני אמשיך לשיר כאן עוד כמה שנים, אז אני אוכל לשיר אחר כך גם במילנו, גם בניו יורק...

נשמע צלצול פעמון הדלת. נכנס דורי.

דורי: אני מבקש שתיקחי את המזוודה ותבואי הביתה.
נטע: כדי לערער את היציבות הנפשית שלך?
דורי: אף יצאת מן הבית בריצה, וכמעט נדרסת.
נטע: כי רדפת אחרי.
דורי: כי ברחת.
נטע: כי אני לא רוצה לשחק טניס.
דורי: סיכמנו שאני אזמין מגרש.
נטע: אבא שלי הגיע ליומיים, ואני רוצה לראות אותו.
דורי: הצעתי שתראי אותו בערב.
נטע: אני אראה אותו מתי שאני רוצה!
רות: תפסיקי לצעוק.
דניאל: (לדורי) שב רגע. (לנטע) הוויכוח הזה כבר מיותר. אימא ואני נוסעים. אתם יכולים לשחק טניס.
נטע: גם אתה אומר לי למה לעשות?
דניאל: אני מנסה לעזור לכם לפתור בעיה.
נטע: הבעיה הרבה יותר גדולה. (לדורי) אתה רואה שאני מרגישה לא טוב, ואתה בכל זאת מכריח אותי.
דורי: לא הכרחתי. הצעתי.
נטע: אמרתי שאתה תמיד בעדיפות שנייה אחרי אבא שלי.
דורי: לא אמרתי את זה.
נטע: אתה מתעקש לנסוע לברלין, רק כדי להרחיק אותי ממנו.
דורי: אני מתעקש, כי יש לי שם השתלמות.
רות: (לנטע) זה בסדר גמור, נטע. אבא לא נעלב. הוא יודע שלפעמים אומרים דברים שלא מתכוונים אליהם.
נטע: הוא אמר את זה כדי לסכסך בינינו.
דורי: להפך. אמרתי שאני מקנא בקשר שלך איתו.
רות: גם אני מקנאת בקשר שלך איתו.
דורי: בואי הביתה. יכול להיות שאני אצליח לקצר את הנסיעה לשנה.
נטע: שנה?! (משתלטת על עצמה) עשה לי טובה, דורי. אני לא רוצה לריב איתך. בטח לא כאן. אני לא מרגישה טוב. אני מוכרחה להירגע קצת. כשאתה לוחץ עלי ככה, זה עוד יותר קשה. לך לישון. נדבר מחר...
דורי: גם אני לא רוצה לריב, נטע...
נטע: אז להתראות.
דורי: להתראות. (יוצא)

נטע: הוא לא מבין שום דבר. אני בת עשרים ושש. אני צריכה חופש. חופש לחפש. לבדוק. לנסות. **(לדניאל)** חופש כמו שאתה תמיד לקחת לעצמך. לכן, כשהיית בגילי, ניצחת על הפילהרמונית. אילו היה לי חופש כזה, הייתי כבר עושה את כרמן בפאריז. דורי עושה הכל כדי להקטין אותי. לכן אני מפחדת לשיר בחירוף נפש כמו שאתה מנצח... **(בוכה)**
 רות: די, נטע. די. את לא מפחדת מאף אחד. לכן את עושה כרמן. בואי נעשה אמבטיה. נאכל משהו. נחשוב איך להסביר את זה לדורי.
 דניאל: חשבתי שאנחנו נוסעים.
 רות: אני לא יכולה לעזוב אותה ככה.
 דניאל: קבענו שנעבוד יחד.
 רות: אני אתן לה כדור. היא תירדם. נעבוד כאן.
 דניאל: זה לא בא בחשבון, רות. אנחנו צריכים שקט. אנחנו מוכרחים להתרכז. אני חייב לחזק את המלודיה באלגרו...

אבל רות מוליכה את נטע הבוכה אל חדר האמבטיה. דניאל נשאר לבדו. כעבור רגע הדלת נפתחת ודורי חוזר.

דורי: אז אתם נוסעים לסוף שבוע?
 דניאל: אני מקווה.
 דורי: ואיפה תומר?
 דניאל: למה אתה שואל?
 דורי: אני לא חושב שאפשר להשאיר את נטע לבד.
 דניאל: למה? קרה משהו?
 דורי: אני לא יודע. אני נורא דואג לה. בשבועות האחרונים, כשהיא לבד, היא נתקפת בחרדות שקשה לה להתגבר עליהן...
 דניאל: היא לא נתקפת בשום חרדות. כרמן הוא תפקיד תובעני מדי. היא עדיין לא יודעת מה לעשות איתו.
 דורי: אני לא בטוח שזאת הסיבה היחידה. יש לה גם התפרצויות זעם. ראית.
 דניאל: יכול להיות שהיא מפחדת גם מן הנסיעה לברלין. היא לא בטוחה שהיא תמצא שם עבודה.
 דורי: שם לפחות אף אחד לא יגיד שהיא קיבלה את כרמן בגלל אבא שלה.
 דניאל: אתה יודע שזה לא נכון.
 דורי: אבל זה פוגע בה ומערער אותה. זה כבר נמשך די הרבה זמן.
 דניאל: על מה לעזאזל אתה מדבר? מה נמשך די הרבה זמן?
 דורי: החרדות האלה. הצעתי לה לקחת ציפרלקס...
 דניאל: אין לה שום חרדות, והיא לא צריכה שום ציפרלקס. קשה לה כי רוב הזמן אתה בבית חולים.
 דורי: קשה לה יותר שאני לא מנגן בפסנתר.
 דניאל: היא ידעה את זה לפני שהיא התחתנה איתך.
 דורי: היא חושבת שמי שלא מנגן כמוך, לא מסוגל לאהוב כמוך.
 דניאל: שטויות.
 דורי: אני בכל זאת מבקש שתישארו איתה כמה שעות, עד שהיא תירגע קצת.
 דניאל: אתה לא יכול להישאר איתה?

דורי: ראיך.
דניאל: אנחנו לא יכולים לדחות את הנסיעה שלנו.
דורי: רק בכמה שעות. אולי בערב היא תסכים לחזור הביתה.
דניאל: ואם היא לא תסכים?
דורי: אז תישארו איתה עד הבוקר.
דניאל: אנחנו באמת לא יכולים, דורי.
דורי: אני חושב שאין לכם ברירה.
דניאל: אין לנו ברירה?! למה?
דורי: כי אני לא יודע איך לעזור לה. היא שקועה באיזה מין עולם דמיוני של אופרות במילנו, בלונדון, בפאריז, ולאט-לאט היא מתרחקת ממני. אתם כנראה גידלתם אותה בעולם שאין בו גבולות, והיא לא מבינה שמוכרחים לחיות בתוך מה שהמציאות מכתובה. כשאני אומר לה את זה, היא בורחת. אני לא רוצה לאבד אותה.
דניאל: במה בדיוק אתה מאשים אותנו? שגידלנו אותה בלי גבולות? היא מכירה היטב בגבולות של המציאות, אבל היא לא מוכנה שהם יהיו הגבולות של החלומות שלה. ואם אתה לא רוצה לאבד אותה, אז אל תכניס לה לראש שיש לה חרדות. תִּרְאָה לה שהיא יכולה לסמוך עליך. שאתה מוכן לדחות את הנסיעה לברלין, כדי שהיא תעשה עוד כמה תפקידים טובים באופרה כאן...

תמונה 3

מתוך החשכה נשמעת חזרת התזמורת.

דניאל: יפה מאד. מרגש מאד. עכשיו Crescendo. עכשיו הטימפאני והחצוצרות... כן. Largo. בנשימה עמוקה. מבט אל האופק. בגאווה. עכשיו Diminuendo. יותר לאט. בהיסוס. בגישוש... לא, הלן. זה לא מה שכתוב בתווים... העברתי לך הבוקר תווים חדשים. עבדתי על זה כל הלילה, הבלטתי את המלודיה כפי שביקשת... אני לא מבין. את רוצה שאכתוב את הקונצ'רטו הזה מחדש?... אני לא כופה את עצמי עלייך. אני מבקש שתנסי שוב. זה הרגע של ההתפכחות. הרגע בו מתרחש המַעְבָּר משוקה לדחייה. מכמיהה לסלידה. מחיבה לתיעוב... את לא מתחברת לזה, כי את לא מנסה... אני יכול לכתוב רק מה שאני מרגיש, הלן... את חייבת לכבד את הנאמנות שלי לעצמי... (בכאב) הלן, אני הפקדתי בידייך את הקונצ'רטו הזה כי האמנתי בך...

אור על חדר האורחים והמטבח. שמונה בערב. רות מכינה לנטע מרק. דניאל עומד לידה. תומר יושב על הספה, מעשן ג'וינט.

דניאל: אין לנו הרבה זמן, רות. את לא יכולה לבזבז אותו על מרק עוף.
רות: היא אוהבת מרק עוף.
דניאל: אז תזמיני לה ממסעדה.
רות: היא רוצה את המרק שלי.
תומר: אני יכול לעשות לה, אימא.

דניאל: עכשיו את מבינה למה רציתי לנסוע למלון?
 רות: עוד כמה דקות נתחיל.
 דניאל: כבר שלוש שעות את אומרת את זה.
 רות: היא בוכה שם בלי הפסקה.
 תומר: לכי לעבוד עם אבא. אני אתן לה את המרק.
 רות: אני רוצה לשבת איתה עוד כמה דקות.
 דניאל: למה היא בוכה ככה?
 רות: אני לא יודעת.
 דניאל: אז אולי אני אדבר איתה?
 רות: כשהיא תירגע.
 תומר: תמיד קורה לה משהו לפני קונצרט שלי.
 רות: היא באמת לא מרגישה טוב.
 דניאל: בסדר גמור. תני לה את המרק ונתחיל לעבוד. האלגרו הוא החלק הכי בעייתי. הלן חושבת שהוא טכני. שאני דורש ממנה מיומנות במקום רגש.
 היא לא קולטת שסערת הנפש נובעת ממחנק. מקוצר נשימה.
 רות: הלן לא מעניינת אותי, דניאל.
 דניאל: את צודקת. הביקורת שלה לא רלבנטית. היא צריכה לנגן את זה כמוך. כמו רץ מרתון בקילומטר האחרון.
 רות: אני כבר חוזרת. (לוקחת את קערת המרק ופונה לעבר חדרה של נטע)
 דניאל: (לעצמו) אבל אם אני משנה את המלודיה באלגרו, אני חייב לשנות אותה גם באנדנטה...

נכנסת נטע. דניאל רואה מיד שהיא במצוקה. רות מניחה את קערת המרק על השולחן.

נטע: אני רוצה למיון.
 דניאל: מה קרה?
 נטע: אני מדממת.
 דניאל: מה?!
 נטע: אימא לא אמרה לך? אני בהיריון. אני רוצה לעשות הפלה.
 דניאל: את בהיריון?! תינוקת שלי...
 רות: (לנטע) זה כמה טיפות, נטע. זה שום דבר. שבי ותאכלי. (לדניאל) לא רציתי לבלבל לך את המוח עכשיו.
 דניאל: באיזה חודש את?
 נטע: שלישי.
 תומר: מדורי?
 נטע: אלא ממי?
 תומר: הוא יודע?
 נטע: הוא גם לא ידע.
 רות: אף אחד לא יעשה לך הפלה בגלל דימום כזה.
 דניאל: גם לאימא היו דימומים בהריונות שלכם.
 נטע: זה מה שיש לך להגיד?
 דניאל: מה את רוצה שאגיד?
 נטע: שתגיד לי מה לעשות! לכן אני מנסה לדבר איתך כל השבוע. איך אני יכולה

ללדת עכשיו, כשאני לא יודעת איפה אני אחיה. אני לא יודעת עם מי. אני לא יודעת איפה אני אשיר. אני לא יודעת אם אני בכלל אוכל לשיר...
 את שרה עכשיו כרמן, נטע...
 רות: אני לא בטוחה שאני מסוגלת. בזמן האחרון אני מרגישה אטומה לגמרי. אני לא מצליחה לאהוב. לא מצליחה לחמול. לשום ילד לא מגיע אימא כמוני.
 נטע: זאת ביקורת עצמית מסרסת, נטע.
 דניאל: מהר מאד תגלי איזו אימא נהדרת אף. אבא ואני נעזור.
 רות: אני אהיה הדוד הכי הטוב.
 תומר: יש לך ספק כמו לכל מוזיקאי שמחפש את עצמו. זה טבעי וזה נכון. אני נוסע ביום ראשון. לאימא יש קונצרט ביום שלישי. נדבר על זה כשאחזור.
 דניאל: אני רוצה לדבר על זה עכשיו.
 נטע: אני מבין, אבל...
 דניאל: אבל יש לך קונצ'רטו שאתה צריך לעבוד עליו.
 נטע: אם זה כל כך דחוף לך, אז נדבר מחר בלילה.
 דניאל: מחר בלילה אתה בא לרסיטל שלי.
 תומר: אני זוכר. **(לנטע)** אני באמת לא יודע מה להגיד. מצד אחד אני נורא שמח בשבילך. מצד שני את רק בת עשרים ושש. את עושה עכשיו תפקידים גדולים. יכול להיות שבאמת כדאי לך לחשוב על...
 נטע: אם אני עושה הפלה, דורי יעזוב אותי.
 דניאל: חשבתי שאת רוצה לעזוב אותו.
 נטע: גם אני חשבתי. אבל בלעדיו אני אהיה לגמרי לבד. מצד שני, הוא לא עוזר לי להישאר שפויה. הוא בכלל לא מבין מה זה לשיר באופרה.
 רות: הוא מבין.
 נטע: הוא יגיד שזה זמן מצוין לנסוע לברלין.
 דניאל: יש בזה משהו. עוד חודשיים לא תוכלי להופיע. גם אחרי הלידה זה לא כל כך פשוט...
 נטע: מי בכלל יזכור אותי אחרי הלידה? מי ייתן לי תפקידים?
 רות: הילד הזה לא יעצור אותך, נטע. להפך. כשתהיי אימא, תגלי בעצמך דברים שאת לא מכירה. רוב הזמרות הגדולות הן אימהות.
 דניאל: יש לך עוד חודש להחליט.
 נטע: אין לי עוד חודש. אני חייבת להחליט עכשיו. לעזאזל הקונצרטים שלכם. אני אתפוס מונית בחוץ. מצדי אתם יכולים לנסוע לבית מלון. כל החיים שלי ידעתי שאני לא יכולה לסמוך עליכם. למרות שניסיתי. למרות שעשיתי הכל כדי לרצות אתכם.... **(פונה אל הדלת)**
 דניאל: חכי רגע. אני אקח אותך.
 תומר: אני אקח אותה.
 רות: אתם לא לוקחים אותה לשום מקום. **(לנטע)** אם את לא רוצה מרק, אז בואי למיטה, ותפסיקי לילל. את כבר ילדה גדולה. את לא מוכרחה להיבהל מכמה טיפות של דם. שתי קצת מים ולכי לישון. בבוקר תקומי ותרגישי שאת כבר מאוהבת פְּמָה שצומח בבטן שלך.
 נטע: אני לא רוצה להתאהב בו.

רות אוחזת בזרועה ומוליכה אותה לחדרה. שתיקה. תומר מצית עוד ג'וינט.

תומר: תגיד, אבא. אם אתה רוצה לעבוד עכשיו על הקונצ'רטו שלך, אז אולי אני יכול לעזור לך.

דניאל: אתה?

תומר: התקדמתי מאד בשנה האחרונה. תוך כמה שעות אני לומד אותו. אני לא אנגן אותו כמו אימא, אבל אולי נוכל לעשות את התיקונים שהלן ביקשה.

דניאל: תודה רבה, אבל אתה צריך להתכונן לקונצרט שלך. לא?

תומר: שלך הרבה יותר חשוב.

דניאל: יש לי עוד זמן.

תומר: אני לא בטוח שאימא תתפנה בשעות הקרובות.

דניאל: נחכה לה כמה דקות.

תומר: אתה לא רואה שהיא לא רוצה להתפנות?

דניאל: היא תרצה.

תומר: אל תתעקש, אבא. אני הופעתי השנה באקדמיה עם הראשון של צ'ייקובסקי, עם הרביעי של בטהובן...

דניאל: אלה יצירות קלאסיות, תומר. המוסיקה שלי קצת שונה.

תומר: אולי אני בכל זאת יכול...

דניאל: אימא כבר עבדה עליו. היא מכירה אותו.

תומר: **(בכעס)** תן לי הזדמנות!

דניאל: **(בכעס)** היא חייבת לי את זה. בלעדי היא הייתה נשארת מורה לפסנתר באיזה קונסרבטוריון עלוב. **(נכנסת רות)** הנה היא.

רות: עכשיו היא התחילה להקיא.

דניאל: להקיא?

רות: היא מבוהלת. היא מבולבלת. היא לא תכננה את ההיריון הזה.

לוקחת בקבוק מים ופונה חזרה לחדרה של נטע. דניאל חוסם את דרכה.

דניאל: **(ביאוש)** עזבי את המים האלה עכשיו. משהו השתבש שם בניו יורק. כשהתמורת מנגנת את הקונצ'רטו הזה, אני שומע רק צרחות ויללות שלא אומרות שום דבר. אני לא מצליח להבין למה כתבתי אותו. מה רציתי. מה חיפשתי. הלן אומרת שאין בו מלודיות. שאני לא מסוגל לכתוב מלודיות. לכן אין בו שום רגש...

רות: אל תגזים, דניאל.

דניאל: את ניגנת את הקונצ'רטו הזה עשרות פעמים. את יכולה להסביר לי אותו.

רות: בסדר. הבנתי. אני אתן לה את המים ואחזור.

דניאל: היא לא יכולה לקחת בעצמה? אני מתחיל לחשוד שאת עושה הכל כדי להתחמק ממני. את מענישה אותי על משהו? את נוקמת בי?

רות: יש עכשיו דברים יותר חשובים ממך.

רות מנסה לעקוף את דניאל, אבל הוא חוסם את דרכה.

דניאל: חכי. יש לי הצעה. את תנגני את הקונצ'רטו שלי גם בניו יורק. את. רצית הזדמנות לפרוץ שם דרך? הנה יש לך. נעבוד יחד היום ומחר. ביום ראשון

נטוס. ביום שני נתחיל חזרות עם התזמורת. כולם שם כבר מבינים שהלן
 פרשה. מהר מאד הם יגלו שאת הרבה יותר טובה ממנה.
 יש לי כאן קונצרט ביום שלישי.
 רות: יש פה עשרות פסנתרנים שישמחו לנגן אותו.
 דניאל: אני עובדת עליו כבר שבועיים. ליאון השקיע בו את הנשמה.
 רות: ליאון לא מעניין אותי.
 דניאל: אני לא יכולה לנטוש אותו עכשיו.
 רות: ואותי את יכולה?
 דניאל: אתה לא צריך אותי. אתה מלחין גדול. אתה אחד המנצחים החשובים בעולם.
 רות: לכן הפילהרמונית של ניו יורק הזמינה אותך. **(מנסה שוב לעקוף אותו)**
 דניאל: חכי רגע. אני לא מבין. מה את בעצם אומרת? את לא באה איתי?
 רות: לא.
 דניאל: בגלל הקונצרט של ליאון?
 רות: כן.
 דניאל: את לא רואה שאני זקוק לעזרה שלך?
 רות: אתה לא זקוק לשום עזרה. כאן בארץ אתה אלוהי הפסנתר. לכן אף פסנתרן
 לא הטיל בך ספק. עכשיו פתאום מישוהו מבקר אותך, ואתה נבהל כמו טירון.
 דניאל: אני בכל זאת מבקש ש...
 רות: אני לא נוסעת איתך.
 דניאל: בגלל החשד המטומטם ששכבתי עם הלן?
 תומר: אבא...
 רות: כי הקונצרט הזה חשוב לי. כי אני מנגנת בו הרבה יותר משוחררת. עם הרבה
 יותר תקווה. כי אף פעם לא ניגנתי ככה.
 דניאל: תמיד ניגנת ככה.
 רות: אני חייבת את זה לליאון. הוא עזר לי בימים הכי קשים שלי.
 דניאל: הוא? הוא יכול לעזור לך? איך? איך הוא עזר לך? אני רוצה לדעת. **(היא)**
 רות: **לא עונה** אל תגידי לי שאת שוכבת איתו.
 תומר: השתגעתי?
 דניאל: אני כאן, אבא. אני שומע.
 דניאל: פתאום אני מבין. עכשיו הכל ברור. זה כתוב על הפנים שלך.
 רות: מה קורה לך, דניאל?
 תומר: מספיק, אבא. **(קם לעברו)**
 דניאל: זאת הנקמה שלך. כל החזרות האלה היו רק אליבי. כשהייתי בניו יורק, הוא
 יָשַׁן איתך במיטה שלנו. לכן את כל כך משוחררת איתו...
 תומר: **(מתערב)** ליאון אף פעם לא יָשַׁן פה, אבא.
 רות: אני נשבעת לך שלא היה לי איתו שום דבר כזה.
 דניאל: אני לא מאמין לשבועות שלך. את מאשימה אותי שאני שוכב עם הלן כדי
 להצדיק את זה.
 רות: יצאת מדעתך? אני מנגנת בתזמורת עשרים שנה. נסעתי איתה בכל העולם.
 תומר: אף פעם לא התפתיתי לאף אחד. גם כשאתה הרשית לעצמך ל...
 תומר: עד כאן, אימא.
 דניאל: אני לא עיוור. מן הרגע שהגעתי הנה, אַתְּ כל הזמן מכרכרת סביבו. מסתודדת
 איתו. מנגנת לו על הפסנתר שלי במשרד שלי. זה לא יכול להימשך ככה. אם

את לא מנגנת בשבילי, את לא תנגני גם בשבילי. (בזעמו הוא אוחז בידה ומעקם את אחת מאצבעותיה)
 רות: (צורחת) אתה שובר לי את האצבע!!!
 תומר: עזוב אותה! עזוב אותה!!
 דניאל: ואת לא תשכבי איתו יותר!
 תומר: אבא!!

תומר נחליץ לעזרת רות. אבל דניאל לא מרפה. רות פולטת זעקה ויוצאת לפרוזדור.
 תומר יוצא אחריה. דניאל המום ממה שעשה. נכנסת נטע.

נטע: אבא??
 דניאל: אלוהים אדירים. מה עשיתי לה...
 נטע: אל תתקרב אלי.
 דניאל: לכי תראי מה שלומה. אני רוצה לדעת שהיא בסדר...
 נטע: היא תהיה בסדר. תומר איתה. אני רוצה לדעת שאתה בסדר.
 דניאל: אני לא יודע. אני לא מבין. אני לא מסוגל להבין. את מוכרחה להסביר לי...

דניאל פונה לחלון ופותח אותו. נטע חוששת שהוא עומד לקפוץ, והיא ממהרת אליו.

נטע: עזוב את החלון!
 דניאל: אין לי אוויר, נטע...
 נטע: (גוררת אותו אל הספה) אתה לא זז מכאן עכשיו. מספיק מה שכבר עשית.
 דניאל: פתאום הרגשתי מכת חשמל בתוך הראש. לא הצלחתי לחשוב. לא הצלחתי לראות. לא הצלחתי לשמוע. ואז היא צרחה... (שוב מתקשה לנשום)
 אוויר... עוד רגע אני נחנק... (פונה שוב לעבר החלון)
 נטע: (מתזירה אותו לספה) שב!!!

תמונה 4

מתוך החשכה נשמעת חזרת התזמורת.

דניאל: Legato... Legato... Legato... כתבתי בֶּהֶדגֶשֶׁה Legato. זה אומר שהצלילים מחוברים. הרציפות היא שיוצרת את המלודיה. מה לא ברור כאן? ... עצרו. עצרו. (אבל הנגינה נמשכת) אני לא מבין את ההאשמות האלה, הלא... את לא מזהה את המלודיה? את לא מרגישה את הגעגוע? את התשוקה? ...! כשאשתי ניגנה את הקונצ'רטו הזה הוא לקט מתשוקה. שמעת אותה במו אוזניך... (לתזמורת בזעם) נדמה לי שביקשתי להפסיק לנגן!! (להלך) אני

מעריך מאד את דעתך, הלן, אבל המוסיקה שלי לא מלאכותית. היא לא רעיון מופשט. כתבתי כל תיבה בסערת נפש... דממה!! אמרתי דממה!! **(עכשיו התזמורת משתתקת)** אם תתמסרי למוסיקה, הלן, תרגישי איך היא משחררת את הנפש. איך היא מאפשרת לתשוקה שלך לפרוץ. איך היא קוראת תיגר על ההיגיון, על הסדר החברתי... אמנם את פסנתרנית גדולה, הלן, אבל אני לא מוכן להשלים עם התקפי הזעם שלך!!

אור על חדר האורחים. שבת. שמונה בבוקר. דניאל יושב בכורסה, תומר על הספה, מעשן ג'וינט.

דניאל:	לך כבר לישון. לא ישנת כל הלילה.
תומר:	אני לא עייף.
דניאל:	אני לא מתכוון לעשות לעצמי שום דבר.
תומר:	אני מקווה מאד.
דניאל:	יש לך קונצרט הערב. אתה חייב לישון קצת.
תומר:	אחרי שאימא תחזור מבית החולים.
דניאל:	אני אעיר אותך כשהיא תחזור.
תומר:	אני לא משאיר אתכם לבד אפילו רגע.
דניאל:	זה מה שהיא אמרה לך?
תומר:	היא לא הייתה צריכה להגיד.
דניאל:	(בכעס) תפסיקו כבר לפחד ממני.
תומר:	קח ג'וינט. אולי זה יסדר לך קצת את הראש.
דניאל:	הראש שלי בסדר גמור. אגב, הכנתי לך את הצ'ק להקלטה של הדיסק.
	(מוציא צ'ק) השארתי פתוח. תכניס כמה שאתה צריך. (נותן לו)
תומר:	אתה מנסה לשחד אותי?
דניאל:	קח לפני שאני מתחרט.
תומר:	אתה תצטרך לעשות הרבה יותר כדי שנסלח לך.

אבל הוא לוקח את הצ'ק. נכנסת נטע.

נטע:	(לתומר) אתה יכול ללכת לישון.
תומר:	הוא נראה לי בסדר.
נטע:	דורי יגיע עוד מעט לבדוק אותו.
דניאל:	אני לא צריך שיבדקו אותי!
נטע:	(לתומר) אל תדאג. אני אסתדר. (לדניאל) אני עושה לנו ארוחת בוקר.

תומר יוצא. נטע פונה למטבח. דניאל הולך בעקבותיה.

דניאל:	איך את מרגישה?
נטע:	יותר טוב. ואתה?
דניאל:	אני לא מבין למה הם מתעכבים שם בבית החולים. אני מקווה שהיא תוכל לנגן.
נטע:	היית צריך לחשוב על זה לפני ש...

דניאל: ודאי שהייתי צריך. אבל כשהיא אמרה שהיא לא באה איתי לניו יורק, התחיל לרוץ מין סרט בראש שלי. בשבוע שעבר צלצלתי הנה בחצות לפי השעון שלכם, והוא ענה.

נטע: אז מה?

דניאל: מה הוא עושה אצלנו בחצות?

נטע: הם עבדו.

דניאל: בחצות? ואתמול אני מגיע הביתה, והיא איתו. אני הולך לישון כמה שעות, והיא חוזרת אליו.

נטע: יש להם קונצרט בשבוע הבא.

דניאל: על המוצרט הזה עושים שתי חזרות.

נטע: ליאון מעריץ אותך. הוא לא יעז אפילו לחשוב על אימא.

דניאל: אל תהיי תמימה.

נטע: היא עוזרת לו, כי הוא לא מסתדר עם התזמורת.

דניאל: אבל איתה הוא מסתדר יפה מאד.

נטע: אני נשבעת לך שאין ביניהם שום דבר.

דניאל: אז למה היא מזעיקה דווקא אותך לקחת אותה לבית חולים?

נטע: כי היא לא רצתה שאתה תיקח אותה.

דניאל: אתם יכולתם לקחת אותה.

נטע: אני הרגשתי לא טוב, והיא רצתה שתומר ישגיח עליך, כדי שלא תתקרב שוב לחלון...

דניאל: רציתי לנשום קצת אוויר.

נטע: בסדר. אני מוכנה להאמין לך. אבל לגבי ליאון אתה טועה. איזו אישה תרצה לבגוד איתו? בטח לא אימא. אנחנו מדברות על הכל. היא הייתה אומרת לי.

דניאל: והיא לא אמרה לך?

נטע: לו היא אמרה, הייתי שותקת?

דניאל: גם עכשיו את לצידה.

נטע: אני לצידך. תמיד הייתי. גם כשהיו כל מיני שמועות על הרומנים שלך בתזמורת.

דניאל: את שוב חוזרת לזה?

נטע: כשהלן באה לשמוע את אימא מנגנת את הקונצ'רטו שלך, אתה נשארת לישון איתה במלון.

דניאל: נשארת לדבר איתה. ישבנו בבר, ליד הפסנתר, עד הבוקר.

נטע: אימא שמעה דברים אחרים.

דניאל: את רואה שאת לצידה?

נטע: אני מנסה להסביר לך למה היא כל כך פגועה.

דניאל: אז עכשיו היא נוקמת בי?

נטע: מה קרה לך, אבא? יצאת מדעתך?

דניאל: **(בכעס)** אני יצאתי מדעתי?! למה?! משום שיום אחד גיליתי שאימא בוגדת בי? שהיא מסרבת לנגן בשבילי? אני צריך לחתוך את הוורידים שלי כדי שתביני את זה?

נטע: **(בצעקה)** אני לא מוכנה יותר לשמוע את זה.

דניאל: בסדר. בסדר. אני מצטער, נטע. אני באמת לא מבין מה אני אומר. יכול להיות שאני מאשים את אימא בלי סיבה. כנראה שאני לא מצליח לראות מי איתי ומי נגדי...
נטע: לא הכל מותר לך, אבא. ודאי לא להכאיב ככה לאימא. אם לא תבין את זה, לא תוכל לחיות איתנו.

נשמע צלצול פעמון הדלת.

דניאל: זאת היא.

הדלת נפתחת ודורי נכנס.

דורי: בוקר טוב.
נטע: טוב שבאת.
דורי: הייתי בניתוח כל הלילה. איך אָתָּ?
נטע: אני בסדר. איך אימא שלי?
דורי: היא בדרך. היא כבר השתחררה. (לדניאל) התייעצתי עם הפסיכיאטר התורן. קח עכשיו קלונקס. זה ירגיע אותך קצת. אחרי הצהריים תיקח עוד אחד.
דניאל: בסדר.
דורי: הוא יודע מי אתה. הוא יבוא בערב לראות אותך.
דניאל: תודה. (פונה למטבח כדי לבלוע את הכדור. תוך כדי כך הוא אומר לעצמו) הייתי צריך לבטל את הכינויות בהתחלת הרונדו. הם נאיביים מדי בשביל סערת נפש כזאת...

דניאל יוצא. דורי אוחז בידיה של נטע.

דורי: אנחנו מוכרחים לשמור על ההיריון הזה, נטע. זאת ההזדמנות שלנו. כשתפסיקי להופיע, אנחנו ניסע, נלד אותו שם, ונחזור אחרי שנה.
נטע: יש לנו עוד זמן לחשוב על זה.
דורי: ואת לא עושה שום דבר בלי לדבר איתי.
נטע: אני מקווה שאימא שלי לא תגיש תלונה במשטרה.
דורי: היא לא תגיש.
נטע: אז אולי בכל זאת הם יצליחו להמשיך יחד.
דורי: ודאי שהם יצליחו. גם אנחנו. את תהיי אימא נהדרת. הילד יהיה נהדר. הוא גם יעשה קצת סדר בחיים שלנו.
נטע: אני לא מסוגלת לדבר על זה עכשיו.
דורי: אל תשתמשי בהורים שלך כדי לוותר עליו.
נטע: אתה שומע אותו? הוא מדבר אל עצמו.
דורי: זה יעבור לו. הקלונקס תכף ישפיע.
נטע: הבוקר הוא איים לחתוך את הוורידים. אני לא מבינה מה קרה. הוא תמיד היה האיש הכי חכם. הכי מקסים. התקשרתי אליו לבנו יורק כמעט כל יום. הוא היה כל כך אופטימי.
דורי: הוא יהיה בסדר. גם אימא שלך. את צריכה להתרכז עכשיו בעצמך ובילד.

נטע: הוא עוד לא ילד.
 דורי: **(בכעס)** מה אמרת? מה אמרת?
 נטע: שמעת אותי מצוין.
 דורי: אני לא אוותר על הילד הזה, נטע. בשום פנים ואופן. את לא יכולה להרשות לעצמך לחזור על הטעות של אבא שלך. המציאות יותר חזקה מחלומות על אמנות. ובמציאות יש לך ילד בבטן. הוא עדיין בגודל אצבע, אבל הוא אמיתי. אפילו יותר מכרמן. הבנת?
 נטע: אתה לא מבין.
 דורי: אני מבין יותר ממה שנדמה לך. בגלל חלומות הזויים על אמנות ההורים שלך הרסו לעצמם את החיים שלהם. אני לא מוכן שזה יקרה גם לנו. **(היא לא עונה)** ואל תכריחי אותי לחשוב שאת רוצה להיפטר מהילד הזה כדי שתוכלי לעזוב אותי...
 נטע: אני לא מכריחה אותך לחשוב שום דבר.

רות וליאון נכנסים. כף ידה של רות מגובסת ותלויה ברצועה. נטע ממחרת אליה. דניאל הנמצא במטבח, חושש להתקרב אליה.

נטע: אימאל'ה...

נטע רוצה לחבק אותה, אבל רות מתחמקת ומתיישבת אֶבְלָה על אחת הכורסאות.

ליאון: האצבע נשברה.
 נטע: נשברה?!
 ליאון: רק בעוד חודש יורידו לה את הגבס.
 נטע: לא נורא, אימא. זה רק קונצרט. יהיו לך עוד הרבה כאלה.
 רות: רק קונצרט? זה כל החיים שלי.
 נטע: זאת הייתה תאונה. תאונה בלתי נסלחת. הוא יצטרך לעבור טיפול. לקחת תרופות. הוא כבר יודע את זה.

דניאל מתעשת ומתקרב אל רות.

דניאל: סלחי לי, רות. אין לך מושג כמה אני מצטער. איבדתי שליטה לרגע. זה לא יקרה יותר. אני נשבע. אני אעשה בשבילך כל מה שאני יכול...
 ליאון: רק בעוד חודשיים היא תוכל לנגן.
 דניאל: אז נדחה את הקונצרט לעוד חודשיים. אני אנצח עליו.
 ליאון: זה הקונצרט שלי, דניאל. ברגע שהיא תוכל, אנחנו נמשיך בחזרות.
 רות: הם לא ידחו אותו, ליאון. רוב הכרטיסים כבר נמכרו. כדאי שתחפש מחליף.
 ליאון: הקונצרט הזה הוא בעיקר שלך.
 רות: אסור לך לוותר על ההזדמנות הזאת.
 ליאון: אני לא מנצח על הקונצרט הזה בלעדייך.
 דניאל: אל תתווכח איתה. היא אמרה לך לחפש מחליף.
 ליאון: אני חושב עליה ועל טובתה.
 דניאל: תודה רבה. אנחנו מעריכים את זה מאד. אבל זה רגע קשה בשבילנו, ואני

חושב שאתה לא צריך להיות כאן. אני מבקש שתגלה התחשבות, ותשאיר אותנו לבד.	
אני לא בטוח שאני יכול להשאיר אותה כאן לבדה.	ליאון:
היא לא לבדה. אנחנו איתה.	נטע:
(בתקיפות) צא מכאן, ליאון! צא מיד! לא. אל תגיד אף מילה. צא!	דניאל:
למה שאני אגלה התחשבות? אתה גילית התחשבות? כלפיה? כלפי?	ליאון:
אל תתווכח, ליאון.	נטע:
צא ואל תחזור! אני לא רוצה יותר לראות אותך! לא כאן ולא בתזמורת! אתה לא תנצח יותר בשום מקום בעולם!	דניאל:
אבא...	נטע:
אל תכריח אותי לזרוק אותך בכוח.	דניאל:
די, אבא.	נטע:
בעוד חודשיים אני אנצח על הקונצרט הזה איתה.	ליאון:
בבקשה, ליאון.	רות:
לך מכאן!	נטע:
אתה לא שומע מה שהיא אומרת לך?	דורי:

הוא מוליך בתקיפות את ליאון אל הדלת. דניאל מתיישב ליד השולחן, מנסה לשלוט בעצמו. שתיקה. תומר, שיצא מן המקלחת, מתקרב אל רות.

היי אימא. איך את?	תומר:
אתה רואה.	רות:
חודשיים?	תומר:
כן, כנראה.	רות:
אני מקווה שהתזמורת תסכים לדחות.	תומר:
גם אני.	רות:
ואם לא?	תומר:
ביקשתי מליאון לחפש מחליף.	רות:
כן, שמעתי אתכם.	תומר:
אין לנו ברירה.	רות:
בטח. יש הרבה פסנתרנים שישמחו להחליף אותך. אני לא בטוח שחשבתם על זה, אבל אולי כדאי לבדוק את האפשרות שאני...	תומר:
זאת החלטה של ליאון.	רות:
אז שיבחן אותי. ניגנתי את המוצרט הזה כשהייתי בן שש עשרה. אני מכיר אותו מצוין.	תומר:
בסדר גמור. אני אציע לו אותך.	רות:
רק תציעי?	תומר:
די, תומר.	נטע:
את יודעת כמה אני מצטער על מה שקרה, אבל זה כבר קרה. אולי זאת ההזדמנות שלי.	תומר:
תומר!	נטע:
ליאון יעשה מה שתגידי לו.	תומר:

רות לא עונה. שתיקה. דניאל פונה אל נטע, דורי ותומר.

- דניאל: אני חושב שאימא ואני רוצים להישאר לבד.
נטע: את בטוחה, אימא?
דורי: אני חושב שבכל זאת כדאי שיהיה עוד מישהו בבית.
דניאל: אתם יכולים להישאר כאן. אימא ואני נלך לחדר שלנו.
נטע: ותשאירו את הדלת פתוחה.
דניאל: בסדר.
רות: אין צורך. אנחנו נדבר כאן. כדאי שתשמעו אותנו. זה נוגע גם לכם. אני...
(עוצרת לרגע) אני עוזבת את הבית.
דניאל: מה?
רות: אני עוזבת את הבית. אני מבקשת שהלילה הוא יישן בחדר העבודה שלו.
מחר בבוקר הוא ייסע לנו יורק. עד שהוא יחזור, אני אמצא לי דירה.
דניאל: את עוזבת את הבית?!
- נטע: בבקשה, אימא. תקשיבי לו. את לא יכולה לעזוב עכשיו.
דניאל: אמרתי לך. זה לא יקרה יותר.
דורי: את תחת השפעה של משככי כאבים, רות. את לא יכולה לקבל החלטה כזאת.
רות: היה לי לילה שלם לחשוב על זה.
דניאל: נכון. זה נורא. זה לא מגיע לך. החשדות שלי הם חשדות שווא. כבר הסקתי מסקנות. ויתרתי על הלן. היא לא תנגן את הקונצ'רטו שלי. את תנגני אותו.
כבר הודעתי לתזמורת שחליתי, וביטלתי את הטיסה של מחר. ניסע לנו יורק ברגע שהאצבע תחלים.
- רות: (פונה אליו לראשונה מאז כניסתה) ביטלת את הטיסה?
דניאל: אני נשאר איתך.
רות: מי ביקש ממך?
דניאל: את לא צריכה לבקש.
רות: אם אתה נשאר כאן, אז אני עוזבת עכשיו.
דניאל: זה לא בא בחשבון.
- נטע: הרגע חזרת מבית חולים, אימא. קחי לעצמך זמן לחשוב. את לא רואה שאבא צריך אותך יותר מתמיד?
רות: אני רוצה מאד לעזור לו, אבל אני כבר לא יכולה.
תומר: (מצית ג'וינט) אף אחד לא יכול לעזור לו מלבדך, אימא. אבל את כנראה כבר לא רוצה יותר לעזור לאף אחד.
- רות: זה לא נכון, תומר.
תומר: את עוזבת אותנו כאילו אנחנו אנשים זרים שפגשת היום במקרה ברחוב.
דניאל: בגלל רגע אחד של חוסר שליטה, רות?
רות: זה בגלל שאף פעם לא הייתי חשובה לך. בגלל שאף פעם לא הערכת אותי.
אתה השתכרת מההצלחה שלך, וחשבת שאני חייבת לנגן בשבילך בדרך שלך. כשהתחננתי שתיתן לי לנגן בדרך שלי, השתמשת בכוח שלך וכפית את עצמך עלי... כמו שעשית עם עוד כמה נשים צעירות שרצו לנגן בתזמורת... ושכבת איתן... גם עם הלן... בשביל זה בחרת בה לנגן את הקונצ'רטו... וברגע אחד שכחת מה עשיתי בשבילך, ונסעת אליה. וכשהיא החליטה לעמוד על שלה ולנגן בדרך שלה, נבהלת וחזרת... ואתה מצפה שאני שוב אעמוד

לרשותך...
 דניאל: זה לא נכון, רות. תמיד הערכתני אותך. לכן תמיד עבדתי איתך. אני מעריך אותך הרבה יותר מאשר את הלן. ואני נשבע שלא שכבתי איתה. וכשגילית שאני לא מוכנה יותר לעמוד לרשותך, שברת לי את האצבע.
 רות: זה היה התקף, אימא. עוד רגע גם לי יש.
 תומר: זה היה קצה הקרחון!
 דניאל: אני לא מבין. אנחנו חיים יחד כבר עשרים ושמונה שנה...
 רות: אתה לא חי עם אף אחד. אתה חי עם עצמך ועם המוסיקה שלך... (לנטע) את מוכנה לעזור לי לארוז?
 נטע: לא.
 רות: (לתומר) בוא, תומר.

אבל תומר לא עונה. רות פונה לצאת לפרוודור. דניאל עוצר בעדה.

דניאל: חכי רגע, רות. אני מוכן לקבל את כל הטענות שלך. אם ההתמסרות שלי למוסיקה היא על חשבונך, אז אני מוותר עליה. גם על הקונצ'רטו בניו יורק. אני מוכן להפסיק לכתוב. אני מוכן להפסיק לנצח...
 רות: אתה לא תפסיק שום דבר. אתה לא מסוגל לחיות בלי מוסיקה, ואתה תקריב את כולנו למענה. אותי כבר הקרבת. לכן לא האמנתי בעצמי. לכן לא נלחמתי לנגן את הקונצ'רטו שלך, למרות שאף אחד לא ינגן אותו כמוני.
 דניאל: חשבתי שהמוסיקה תעשה אותי אדם יותר טוב.

היא יוצאת לפרוודור. הוא ממחר אחריה, אבל נטע חוסמת את דרכו.

נטע: היא עייפה, אבא. היא לא ישנה כל הלילה.

הוא מנסה לעקוף אותה, אבל דורי אוזז בו.

דניאל: אני רוצה לדבר איתה.
 דורי: תן לה להיות קצת לבד עם עצמה.
 דניאל: למה? כי אני מסוכן?
 דורי: כי היא עדיין מפחדת.
 נטע: היא צריכה לחשוב קצת. היא צריכה להירגע.
 דניאל: אני ארגיע אותה.
 נטע: חכה עד שהיא תצא. ואם אתה רוצה שהיא תסלח לך, אז תגיד לה את האמת. היא צודקת. היא שילמה את המחיר על החופש שלקחת לעצמך כל החיים שלך. גם על הרומן עם הלן.
 דניאל: לא היה לי שום רומן עם הלן!
 נטע: אתה לא מתאר לעצמך כמה היא נפגעה.
 דניאל: היא נפגעה בגלל שהלן נבחרה לנגן את הקונצ'רטו.
 נטע: גם אנחנו נפגענו.
 דניאל: הרומן עם הלן הוא רק שמועה, נטע.
 תומר: (בכעס) הרומנים שלך לא מעניינים אותי, אבא! אני רוצה לנגן את

הקונצ'רטו של מוצרט במקום אימא! אם היא לא מוכנה לסדר לי את זה, אז אתה תסדר. שמעת?! (חשכה)

תמונה 5

מתוך החשכה נשמעת חזרת התזמורת. כעבור כמה תיבות מגיע הקונצ'רטו לסיומו.

דניאל: בראבו. בראבו. תודה רבה. עשיתם עבודה מצוינת. הדרך עוד ארוכה, אבל... (מבחין שהלך עוזבת) רק רגע, הלן. לאן את הולכת? עדיין לא סיימתי... אני מוכן לשמוע את כל הטענות שלך... אני עריך?! את מי עיניתי?! אל מי התאכזרתי?... אני כפיתי את עצמי עלייך?... אין לי שום שיגעון גדלות, ואני לא חושב שכל תו שכתבתי הוא גאוני... אני כותב כי אני מאמין בכוחה של המוסיקה לתקן את האדם... עוד יום-יומיים תרגישי שהמוסיקה הזאת גואלת אותך, כמו שהיא גאלה אותי... חכי רגע. את לא יכולה לבגוד בי ככה!

יום שבת. צהריים. תומר יושב על הספה ומעשן ג'וינט. נטע ודורי יושבים ליד השולחן.

תומר: אני שומע אותם מדברים.
נטע: הוא מדבר. אני לא בטוחה שהיא עונה.
תומר: לפחות הוא הפסיק לדבר אל עצמו. (צוחק)
נטע: אני מקווה שהיא שומעת אותו.
דורי: (בתסכול) אף לא שומעת אותו. אם הדימום נמשך, את חייבת להגיע לחדר מיון.
נטע: אני לא יכולה להשאיר אותם ככה.
דורי: תומר שומר עליהם.
נטע: תומר לא מסוגל לשמור על עצמו.
תומר: למה שאני אשמור עליהם? הם שמרו עלי? את זוכרת כמה פעמים הם שכחו אותי בגן? כמה פעמים הגננת לקחה אותי אליה הביתה? (צוחק)
דורי: אני מתחיל לחשוד שאת עושה הכול כדי לאבד את הילד הזה.
נטע: אני לא מסוגלת עכשיו לעשות שום דבר. אימא שלי אולי תסתדר. אבל לאבא שלי קורה משהו לא טוב.
דורי: אבא שלך אדם חזק, נטע.
תומר: חזק מאוד. ראינו את זה עוד כשהיינו ילדים. בכל פעם שהיו לו אורחים, הוא היה מכריח אותנו להופיע לפניהם. כשהם מחאו כפיים, חשבנו שאנחנו ילדי פלא. כמה קיוונו. כמה רצינו. (צוחק)
נטע: תפסיק כבר. מה כל כך מצחיק? אתה לא תוכל לנגן ככה הערב.
תומר: אני מנגן הערב? איפה? (צוחק) אני לא בטוח שמישהו בכלל ירצה לשמוע אותי. פסנתרן גדול צריך כנראה יצר גדול. לפחות כמו של אבא, שאולי שוכב עם הלן, או כמו של אימא שאולי שוכבת עם ליאון. ארתור רובינשטיין היה בן תשעים, כשהוא עזב את אשתו בשביל בחורה בת שלושים... (צוחק)
דורי: נדמה לי שהיא ביקשה ממך להפסיק לצחוק.
תומר: אני מנסה... (צוחק)
דורי: בסדר גמור. אם את לא רוצה לנסוע למיון, אז בואי ניסע הביתה, ואני אزمין

אלינו גינקולוג. (היא לא עונה) אני רוצה שנגדל את הילד הזה, נטע. אני מוכן לבטל את הנסיעה לברלין. (היא לא עונה) אני אפסיק את המחקר. אני אעשה פחות תורנויות. אם זה כל כך חשוב לך, אז אחרי הלידה תחזרי לאופרה. גם ההורים שלך גידלו ילדים.

נכנסת רות. כף ידה במתלה. דניאל נכנס אחריה, שתי מזוודותיה בידיו. היא מתיישבת על הספה.

דניאל: את יכולה להגיד לי, רות. אני נשבע שלא אעקוב אחריך.
רות: אמרתי לך. אני אהיה במלון.
דניאל: איזה מלון?
רות: אני לא רוצה שתדע.
דניאל: אפשר לקבוע איתך ארוחת בוקר מחר?
רות: אני לא יודעת. אני אתקשר אליך בערב.
דניאל: את רוצה שאני אזמין לך מונית?
רות: ליאון מגיע עוד רגע.
דניאל: ליאון?! דווקא הוא?! למה?!
רות: הוא יעזור לי עם המזוודות.
דניאל: והוא יידע איפה את?
רות: כן.
דניאל: רק רגע, רות. אני רוצה להבין. מה בדיוק את מחפשת אצלו? הוא מנצח עלוב. הוא פרשן תמים. הוא לא מבין את הערמומיות של המוסיקה...
רות: עכשיו אני כבר לא חייבת להסביר לך שום דבר.
תומר: היא לא חייבת והיא לא תסביר. לא אכפת לה שאנחנו לא מבינים.
נטע: די, תומר.
דניאל: את עדיין מפחדת ממני?
רות: אני מפחדת מעצמי.

דורי פונה אליה.

דורי: אולי גם את תיקחי קלונקס? זה יעזור לך לקבל החלטות יותר נכונות.
רות: אני לא רוצה קלונקס. אני רוצה להבין איך הגעתי לרגע הזה.
דניאל: כבר אמרתי לך. הגענו לרגע הזה כי לא הקשבתי לך מספיק. אני מודה. הבנתי את זה.
נטע: קחי את הקלונקס! קחי אותו כבר!
דורי: הצעקות האלה לא מועילות עכשיו, נטע.
דניאל: גם אם תעזבי אותי, את לא תצליחי להיפרד ממני.
נטע: את לא עוברת לשום מלון, אימא. את הולכת ומרוקנת את המזוודות שלך. מה שהיה היה. אנחנו נרגעים, שוכחים וממשיכים הלאה. אבא מנצח, ואת מנגנת.
דניאל: תקשיבי לה, רות. בואי ניתן לעצמנו עוד הזדמנות. ננסה עוד חודש.
רות: נתתי לך כבר יותר מדי הזדמנויות.
נטע: תני לו עוד אחת. תני גם לנו. אולי בכל זאת נאמין שאפשר לגדל ילד... שאנחנו בכלל יכולים...

דורי: **(בכעס)** אולי גם את לוקחת קלונקס?
 תומר: יש לי הצעה יותר טובה, נטע. קחי ג'וינט. אולי זה יציל את הילד שלך. אותי זה כבר הציל. את רואה כמה אני רגוע? ועוד יש לי קונצרט הערב. רסיטל הגמר של ילד הפלא. ואני מתכנן בו הפתעה לכל מי שיבוא. כשיקראו לי לבמה אני לא אעלה. אני לא אעלה, כי אני לא אהיה שם. אני לא אהיה שם כי אתם לא תהיו שם. כי גם אתם יודעים שאין יותר שום פלא. אין בכלל טעם לשמוע אותי. אני כל כך בינוני עד שלא כדאי להזמין אותי לאודישן. עצוב. עצוב. בעיקר כשאתם הכי טובים בעולם. בסוף אני אהיה מורה לפסנתר, ואאשים אתכם בזה... **(מוציא את הצ'ק של דניאל)** שניכם אמרתם את זה בדרככם. אין טעם שאקליט את הסוויטות הצרפתיות. באך לעולם לא יסלח לי. **(קורע את הצ'ק)**
 רות: אני אף פעם לא אמרתי את זה, תומר.
 דניאל: גם אני לא.

נשמע צלצול פעמון הדלת. ליאון נכנס. שתיקה.

ליאון: **(לרות)** נצא?
 רות: כן.

ליאון פונה לקחת את המזוודות. דניאל עוצר בעדו.

דניאל: לאן אתה לוקח אותה?
 רות: למלון.
 דניאל: איזה מלון?
 רות: **(לליאון)** אל תגיד לו.
 דניאל: איזה מלון?
 רות: **(לליאון)** הוא לא מוכרח לדעת.
 ליאון: אני לוקח אותה לדירה שלי.
 דניאל: שָׁלָךְ?
 רות: יש לו דירה גדולה. יש בה חדר בשבילי.
 דניאל: אני לא מוכן שתהיי אצלו!
 ליאון: היא תהיה אצלי כמה שהיא רוצה.
 דניאל: **(לרות)** אני יכול לסדר לך את המלון הכי טוב.
 ליאון: אצלי יהיה לה יותר טוב.
 נטע: את לא הולכת אליו!
 דניאל: אני חושב שמגיע לי הסבר, רות.
 ליאון: אני אתן לך. כל חיי הייתי רווק. חשבתי שאני לא בנוי לנשים.
 רות: אתה לא צריך להסביר שום דבר, ליאון.
 ליאון: אפילו פחדתי מנשים. אף פעם לא העזתי להעיר לנגנית שטעתה. אבל רות נתנה לי ביטחון.
 רות: בבקשה, ליאון...
 ליאון: וכך, לאט-לאט, הצלחתי להתקרב אליה. והיא בנדיבותה נֶעְנְתָה.
 נטע: היא נֶעְנְתָה?

רות: מה קורה לך, ליאון? מה אתה עושה?
דניאל: זה נכון, רות?
רות: ודאי שלא.
נטע: אז תפסיקי אותו.
ליאון: **(לדניאל)** פֶּשֶׁנְסֶעַת אל הלן, היא הייתה שבורה לגמרי. היא החליטה לעזוב אותך. היא גם חשבה שהיא לא תנגן יותר.
רות: הוא יודע את זה. סיפרתי לו.
ליאון: היא כבר התחילה לחפש דירה. אני בטיפשותי שכנעתי אותה להישאר כאן. הייתי בטוח שהיא תתאושש ותתגבר. לא תיארתי לעצמי שתתעלל בה ככה.
דניאל: הבנתי. תודה.
רות: עד כאן, ליאון. תפסיק את המשחק הזה.
ליאון: עד עכשיו הסתרתי מִפְּנִיָה את האהבה שלי, אבל אני בטוח שהיא הרגישה אותה. אפילו עודדה אותה.
דניאל: אמרתי שהבנתי!!
נטע: **(לליאון)** תסתום את הפה שלך!
רות: על מה לעזאזל אתה מדבר? יצאת מדעתך? אני עודדתי אותך?!!
ליאון: את כבר יודעת מיהו. הוא ימשיך להתעלל בך. הוא לא ייתן לך לנגן כמו שאת רוצה. כמו שאת יכולה...
רות: המשחק הזה נגמר, ליאון. צא מכאן. צא מכאן עכשיו.
ליאון: הוא גם לא המנצח הגדול שהוא היה. ראינו איך את מנגנת, כשאני מנצח עלייך.
רות: צא מכאן!! אני לא באה איתך!!
ליאון: אף אחד לא יעניק לך השראה כמוני.
רות: צא כבר!!

רות דוחפת את ליאון אל מחוץ לבית וחוזרת אל דניאל הנסער.

רות: דניאל, תקשיב לי. זה לא נכון. אף מילה שלו איננה אמת.
דניאל: לא שכבת איתו?
רות: ודאי שלא. אחרי שנסעת, עבדנו יחד. הייתי זקוקה לְקִרְבָּה של מישהו שמכבד אותי. שמעריך אותי. חשבתי שהוא אדם הגון.
דניאל: אני מקווה שאת לא הולכת לגור אצלו.
נטע: והיא לא תנגן בשבילו.
דניאל: ואת נשארת כאן?
נטע: ואתם תחיו יחד ותנגנו יחד.
דניאל: הלן הייתה אשליה, רות. תעתוע חולף. נכון. נשביתי בנגינה שלה. היא הקסימה אותי. היא כישפה אותי. לכן נתתי לה את הקונצ'רטו. אבל את פסנתרנית הרבה יותר אמיתית. את אדם. בשר ודם...
נטע: אני מאמינה לו, אימא.
דניאל: אני מקדיש לך את הקונצ'רטו הזה. רק את תנגני אותו. לא רק בניו יורק. בכל העולם. רק את. אף מלחין בהיסטוריה לא עשה דבר כזה בשביל אִשְׁתּוֹ.

רות מהססת. לרגע נדמה שהיא נענית, אך היא מיד מתעשתת.

רות: עכשיו אני כבר לא רוצה יותר לנגן את הקונצ'רטו הזה.
דניאל: בגלל הלן?
רות: **(בזעם)** לא בגלל הלן. גם לא בגלל האחרות שהתפזיזת איתן. בגללך.
כשניגנתי את הקונצ'רטו הזה ידעתי שהוא הקול של האנוכיות שלך, של
היוהרה שלך. של הכוחנות שלך. ידעתי ושתקתי. אני לא אנגן אותו יותר.
(לוקחת את תיק היד שלה) אני אעצור מונית בחוץ. הנהג יעזור לי עם
המזוודות.
נטע: את רואה מה קורה כאן, ואת עוזבת!?
רות: אם לא אעזוב עכשיו, אני לא אעזוב לעולם.
נטע: אם את לא נשארת אני עושה הפלה.
דורי: את לא עושה שום הפלה. את יולדת את הילד הזה בשבילנו. לא בשבילה.
נטע: **(לרות)** אני לא אלד אותו בלעדייך.

היא פותחת את מזוודותיה של רות ומרוקנת אותן.

דורי: **(לרות)** היא לא תחזיק מעמד בלעדייך. את רואה באיזה מצב היא. היא
מתפרקת לגמרי. כולנו מתפרקים.
רות: כשתלדי את הילד הזה, אני אבוא להיות לידך. **(פונה לצאת)**
תומר: את לא הולכת, אימא... **(חוסם את דרכה)**
רות: תן לי לצאת...

היא עוברת על פניו וממשיכה אל הדלת.

דניאל: רק רגע, רות. חכי. את צודקת. אני מודה. טימאתי את הקונצ'רטו הזה. אבל
אני אשמח לכתוב לך קונצ'רטו אחר. חדש. טהור. אני כבר שומע אותך
מנגנת אותו. עם הפילהרמונית. אני על הדוכן. את ליד הפסנתר. פורטת עליו
את מה שבליבך. והמוסיקה מרפאת אותך...
רות: דניאל, אני לא אנגן יותר שום דבר שכתבת.

**אבל דניאל כבר לא שומע אותה. הוא מתנתק מן המציאות ורואה את עצמו מנצח על
רות המנגנת עם התזמורת.**

דניאל: עכשיו הכינורות. Dolce. Dolce. עכשיו הצ'לו, הקלרינטים, התופים.
ועכשיו את. כן, יופי. יופי. Legato. בעדינות. תני למלודיה להוליך אותך.
תני לה לחלחל לתוכך. בפרפות. כן. בפרפות. עכשיו החלילים מצטרפים אליך.
הצלילים שלהם עדיין רועדים. הם מהססים. לא בטוחים. אבל הנה הם
מתחזקים. הם שרים אותך, רות....

תומר ונטע המבוהלים מתקרבים אל דניאל. רות מבחינה בכך ועוצרת.

אבא...	נטע:
אבא?	תומר:
אבא, אתה שומע אותי?	נטע:
דניאל?!	דורי:
ועכשיו כל כלי הנשיפה מצטרפים, ואת נסחפת, ומתמסרת למלודיה.	דניאל:
Crescendo, Presto, רות. Crescendo. Presto. ואת סוחפת במלודיה הזאת את	
הכינורות. ועכשיו Fortissimo. כל התזמורת מתעוררת בהרמוניה נהדרת...	
(לנטע ותומר) אני בטוחה שהקונצ'רטו הזה יהיה נפלא. הוא ימצא הרבה	רות:
פסנתרניות שישמחו לנגן אותו...	

היא מתיישבת על הספה. תיק היד שלה בידה. דניאל ממשיך לנצח על התזמורת הדמיונית, שעכשיו גם נשמעת נגינתה. הקונצ'רטו שהוא מדמיין במוחו מתנגן צלול וברור במלוא הדרו, עד שהוא מסתיים בצלילי פסנתר דועכים. אט-אט יורדת חשכה.

סוף